

kurhus. Om det, vid sådant förhållande, ej kan antagas annat, än att hvad Kongl. Maj:t i förevarande fall pröfvat lämpligt också måste, i den mån framställning derom från andra landsting komme att göras, vinna godkännande, torde skäl vara för handen att heldre låta den för ett landsting redan såsom riktig erkända och, efter hvad motionen antyder, äfven på andra håll önskade förändringen för samtliga landsting komma till stånd, än att låta saken bero på ytterligare framställningar från hvarje särskildt landsting. Utskottet anser sig derföre böra vördsamt hemställa, att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes taga i öfvervägande, om icke § 5 i den genom Kongl. Kungörelsen den 21 Oktober 1864 fastställda instruktion för direktionerna öfver länens hospital och kurhus bör sålunda ändras att det må tillkomma landstingen att, efter förslag af vederbörande direktion, fastställa stat för aflöningar till tjenstemän och betjening vid länens lasarett och kurhus.

Stockholm den 29 Mars 1870.

På Utskottets vägnar:

A. W. Dufva.

N:o 21.

Ank. till Riksd. Kansli den 29 Mars 1870, kl. 1 e m.

Andra Kammarens Andra Tillfälliga Utskotts Utlåtande (N:o 5), i anledning af väckt fråga derom att landshöfdinge- och militärbefälhafvare-befattningarne på Gotland måtte åtskiljas.

I förestående ämne har Herr *Mankell* inom Andra Kammarerna väckt en motion (N:o 104), hvaruti han, på anförda skäl, föreslår, att Riksdagen hos Kongl. Maj:t måtte anhålla att landshöfdinge- och militärbefälhafvare-befattningarne på Gotland måtte åtskiljas och åt särskilde personer anförtros.

Utskottet, som, på grund af erhållen remiss, förhaft motionen till behandling, har dervid funnit flera skäl tala för densamma. Det låter svårigen förneka sig att för de särskilda göromål, hvilka tillhöra landshöfdingen eller tillkomma militärbefälhafvaren, fordras så väsendtligt olika kunskaper och egenskaper att det alltid måste blifva synnerligen svårt ej mindre att finna personer, hvilka ega duglighet för båda befattningarne, än äfven för dessas innehafvare att så fördela tid och arbete att icke de bestyr, som tillhöra endera befattningen, inkräkta på den verksamhet, som bort egnas åt den andra. Icke heller synes det rätt lämpligt att en stor del af länets befolkning skall i den embetsman, till hvilken det har att vända sig för behandling af administrativa och ekonomiska angelägenheter, tillika se sin militära chef, hvars straffmyndighet de äro underkastade. Men förhållandet har emellertid under en lång följd af år fortfarit utan att något synnerligt missnöje förspotts inom länet, hvarifrån ej heller nu yrkandet om ändring utgått. Utskottet har ej heller kunnat förbise att för aflöning af särskild militärbefälhafvare icke, såvidt Utskottet fått upplyst, finnes att af nu utgående anslag påräkna synnerligen mera än det arvode af 1,200 Riksdaler årligen, som landshöfdingen såsom militärbefälhafvare uppbär och att en af Riksdagen påkallad förändring troligen skulle föranleda framställning om förhöjning af anslaget för militärbefälhafvaren. Då härtill ytterligare kommer att en ny organisation af landtförsvaret är en af de frågor, hvilka man hoppas inom kort skola erhålla sin lösning, och att i sammanhang härmed den nu väckta frågan lämpligen torde kunna tillfredsställande ordnas, har Utskottet, utan att underkänna de viktiga skäl, som tala för den ifrågasatta förändringen, dock ansett sig, under nu för handen varande förhållanden, böra vördsamt hemställa,

att Kammarerna icke må i anledning af motionen någon vidare åtgärd företaga.

Stockholm den 29 Mars 1870.

På Utskottets vägnar:

A. W. Dufva.
